

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska (spr.)

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Artura Domańskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2014 r.

sprawy **W. O.** oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Gostyniu

z dnia 3 lipca 2014 roku, sygn. akt. VIII K 188/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

-.

- wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt. 1 kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k., warunkowo zawiesza na okres lat 4 (czterech) tytułem próby,
- na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,
- na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2014r. Sąd Rejonowy w Lesznie – VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Gostyniu uznał oskarżonego W. O.za winnego przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. popełnionego w ten sposób, że w dniu 12 maja 2014r. o godz. 05.35, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Sławie w dniu 23 września 2010r. sygn. akt II K 126/10 na drodze publicznej relacji K.-S.w pow. (...)jechał jako kierujący samochodem ciężarowym marki R. (...)o nr rej. (...)będąc w stanie nietrzeźwości: I próba 0,47 mg/l (0,94 ‰), II próba 0,48 mg/l (0,96 ‰) zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Za wskazane przestępstwo wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, na poczet którego to środka zaliczono okres zatrzymania oskarżonemu prawa jazdy. Jednocześnie Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe i wymierzył mu stosowną opłatę.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca W. O., zaskarżając orzeczenie na korzyść oskarżonego w części dotyczącej kary i zarzucając rozstrzygnięciu:

wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności rażąco surowej, tj. kary bez zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania mimo istnienia przesłanek ku takiemu rozstrzygnięciu.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie W. O. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, oddanie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego, nałożenie obowiązku powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Ewentualnie apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się uzasadniona.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podnosi, że nie ma zastrzeżeń odnośnie pełności materiału dowodowego, który został w sprawie zgromadzony. W tej mierze nie można Sądowi I instancji poczynić żadnych zarzutów, albowiem przeprowadzając postępowanie dowodowe dążył on ze wszelkich miar do wykorzystania wszystkich źródeł dowodowych mogących rzutować na odpowiedzialność karną oskarżonego W. O.. Sąd Rejonowy w sposób staranny rozważył dowody i okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego, na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a do przypisanego oskarżonemu czynu zastosował prawidłową kwalifikację prawną. Należycie też wykazał winę oskarżonego, a swoje stanowisko w sposób szczegółowy i przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu.

Przechodząc do analizy zaskarżonej części wyroku, tj. orzeczenia o karze, Sąd Odwoławczy pragnie przypomnieć, że dyrektywy wymiaru kary zostały sformułowane w art. 53 k.k., zgodnie z którymi sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu (obecne określenie ustawowe odnosi się do szkodliwości społecznej czynu sprawcy) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 lutego 1980 r., III KR 9/80, OSNPG 1980, z.11, poz. 139).

Rażąca niewspółmierność kary może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. i art. 54 k.k. Nie budzi przy tym wątpliwości, że kara pozbawienia wolności może być uznana za rażąco, niewspółmiernie surową zarówno z powodu nadmiernej jej wysokości, jak i z powodu nieorzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1973 r., V KRN 474/72, OSNK 1973/6/76).

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie dopatrywał się okoliczności, które uzasadniają przychylenie się do wniosku apelującego i złagodzenie elementów kary wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem, poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary

pozbawienia wolności. Na wstępie stwierdzić trzeba, że Sąd I instancji w sposób należyty ustalił wymiar kary dla oskarżonego W. O.. Orzeczona kara jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego oraz rozmiarów społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd Rejonowy kształtując jej wymiar w sposób należyty wziął pod uwagę poszczególne okoliczności obciążające oraz okoliczności łagodzące, co w efekcie doprowadziło do sytuacji, wymierzenia kary sprawiedliwej.

Analiza okoliczności sprawy pozwala jednak w ocenie Sądu II instancji uznać, iż wymierzona oskarżonemu kara zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, spełni wszelkie przesłanki stawiane karze sprawiedliwej, jeśli wykonanie jej zostanie warunkowo zawieszona. Zdaniem Sądu Odwoławczego wobec oskarżonego można skonstruować pozytywną prognozę kryminologiczną i celowym jest warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonego kary. Zauważyć bowiem należy, że jak stwierdził Sąd Najwyższy w swych orzeczeniach warunkowe zawieszenie wykonania kary jest instytucją opartą na indywidualno – prewencyjnym rozumieniu celu kary oraz na poglądzie, że kara pozbawienia wolności w niektórych przypadkach nie jest konieczna dla zapobieżenia popełnieniu przez sprawcę nowego przestępstwa. Jej dolegliwość nie polega na tym, że kara jest rzeczywiście wykonywana, lecz na istniejącym przez okres próby zagrożeniu wykonaniem, mającym pełnić wobec skazanego funkcję ostrzegawczą i hamującą. Instytucja, o której mowa pozostaje zawsze prawem Sądu, ale ma zastosowanie przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Na warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza.

Nie można nie zauważyć, iż oskarżony, za wyjątkiem sytuacji, kiedy to w 2010r. skazany został za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny, przestrzegał porządku prawnego. Ma na utrzymaniu rodzinę, pracuje, walczy z nałogiem, podejmując terapię w związku z uzależnieniem od alkoholu. Okoliczności te nie zostały wzięte pod uwagę przez Sąd I instancji, który bezkrytycznie zaakceptował wniosek zgłoszony w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

Pokreślić przy tym należy, że mając na uwadze postawę życiową oskarżonego jako ojca i męża, niewątpliwie jego pobyt w zakładzie karnym (nawet krótkotrwały) mógłby przynieść skutki odwrotne od zamierzonych. Oskarżony winien zostać na pewien czas wyeliminowany z grona kierowców, lecz niekoniecznie z grona ludzi wolnych. Kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie oznacza jednak bezkarności oskarżonego – ma ona działać na niego motywująco w zakresie życia zgodnego z obowiązującym porządkiem prawnym.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art.437 § 1 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby. Z uwagi na uprzednią karalność W. O. okres ten winien być wystarczający do zweryfikowania, czy pozytywna prognoza skonstruowana wobec oskarżonego była trafna. Nadto podstawie art. 73 § 1 k.k. Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, a na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy utrzymał w mocy.

Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach.

SSO Agata Adamczewska